

«Місяць кохання»

Андрія Жолдака

Віра Кандинська

Таким є і новий спектакль «Місяць кохання» (за мотивами п'єси І.Тургенєва «Місяць на селі»), прем'єрою якого в Києві відкрилися гастролі Харківського театру ім. Т.Г.Шевченка. На прес-конференції перед прем'єрою Андрій Жолдак слушно згадав роман П'єра Корнеля «Шлях до раю», задуманий як 105 виносок до нібито загубленого тексту. Послідовно вивчаючи виноски, читач відтворює неіснуючий роман у своїй уяві. «Місяць кохання» Жолдак вибудовує в подібний спосіб, запропонувавши глядачеві своєрідні «виноски навколо п'єси Тургенєва». Відмовившись від прямолінійної інсценізації, режисер зводить зовнішній сюжет тургенєвського «Місяця на селі» до кількох доволі схематичних любовних ліній, витворюючи власний наратив за образно-асоціативним принципом. Увагу сконцентровано на фатальному трикутнику Наталя Петрівна (Вікторія Спесивцева) – Беляєв (Едуард Безродний) – Вірочка (Віра Климковецька). Напруга, яка виникає на «перетині любовних зітхань», передається через низку авторських образів, з яких виимальовується своєрідний сюжет, попри всю свою умовність не позбавлений чіткого ритму, зав'язки, кульмінації й розв'язки.

В «Місяці кохання» Андрій Жолдак продовжує початі в попередніх постановках спроби символічного втілення

духовних станів героїв, їхнього свідомого й несвідомого, цього разу побудувавши виставу як суцільне чергування живих картин. Роль діалогів зведено до граничного мінімуму, ставку зроблено на блискучий візуальний ряд – пластику акторів, вишукану сценографію, костюми. Підсилює враження активне залучення музики й світлових ефектів. У виставі яскраво помітні впливи кіноестетики: імітація чергування кінокадрів, незвичайні «ракурси», ніби вихоплені кінокамерою (скажімо, вигляд обіднього стола зверху або перевернута кімната зі стелею замість підлоги). Завдяки цим прийомам режисер долає статичність картин, надаючи їм експресивної виразності, динамізму. Крім того, руйнує автоматизм глядацького сприйняття, намагаючись, за його словами, «діяти на найтонші нервові закінчення, активізуючи приховані центри людини. Центри, що, як правило, сплять».

Ігровий простір своєї вистави Андрій Жолдак конструює з педантичною раціональністю. В «Місяці кохання» він, здається, цілком реалізував своє прагнення «завчасно вибудувати кожний сантиметр, світло, кожен крок артиста, кожне його зітхання». І, в той же час, образи, які він творить в такий спосіб, як справжня поезія, виходять за межі логічних уявлень. Вони є своєрідними ірраціональними загадками, що

Вистави Андрія Жолдака — це завжди епатаж, виклик, своєрідне випробування глядача. Вони породжують найсуперечливіші думки, дратують і захоплюють водночас, як справжні мистецькі експерименти, ніколи не залишають публіку байдужою.

■ Сцена з вистави «Місяць кохання». Режисер Андрій Жолдак.

■ Вікторія Спесивцева — Наталя Петрівна у виставі «Місяць кохання». Фото Миколи Ковальчука.

